

„Pijte, sinovi! To vino vam nalivam jaz. Danes ljubim vas vse!“

„Lepa Nahar naj živi!“ so vzklikali od veselja in pili. Šum se je razlegal v puščavo, kjer so lajali splašeni šakali.

Le sinovi iz rodu sužnjice Nahar niso pili. Vprašali so jih, čemu ne odvežejo mehov in se ne veselijo ž njimi, ko je hči njih rodu prva v kraljestvu.

Ti pa so dejali, da je vino premočno in da čakajo do večera, ko odvežejo mehove in nalijejo vrče.

Približala se je noč in bili so pijani. Prižgali so baklje in zakurili ognje. Hripave pesmi so došle v noč. Zahtevali so žensko in močnejšega vina.

Tudi Sindibad je bil pijan in je zrl z vodenimi očmi v Nahar, ki se je bila vina le parkrat dotaknila z ustnicami, in je dejal:

„Daj mi svoje telo, o Nahar!“

Nahar pa je rekla z zasmehom: „Daj mi telo, Sindibad! Danes te ljubim jaz, danes govorim jaz! Daj mi telo, svoje mrzlo telo, z rdečo rano v životu...“

Sindibad in vsi, ki so bili pijani, niso razumeli besed. Nahar pa je zavpila: „Kje ste, sinovi mojega očeta? Razvežite mehove, da vidimo, kakšnega vina ste prinesli!“

Sindibadu pa je rekla: „Mojo kri si pil, moja čast si blatil. Moj oče se je v bridkosti postaral. Sovraštvo v mojem in njegovem srcu ni pozeblo, koprnenje po svobodi ni skopnelo. Kraljestvo je pijano. Nihče ne more držati meča! Tvoje telo hočem, o Sindibad, mrtvo, polno ran! Ali me ljubiš, o Sindibad?“

Sindibad je odprl oči in hotel zakričati. Zgrabil je za bodalo, pa mu je omahnila roka. „Kača!“ je hotel sikniti, pa se mu je jezik zapletel. Pot mu je stopil na čelo. Vrgel se je pred Nahar.

Nahar pa se je krohotala: „Sinovi mojega očeta, ali ste razvezali mehove? Napijte se! Izročite mi telo Sindibadovo!“

To je dejala in slekla kraljeva oblačila in oblekla svoja.

Sinovi njenega očeta in njenega rodu pa so razvezali mehove in potegnili iz njih kopja in meče... Krik je prepregel nebo in noč, kri se je pomešala z vinom...

Ko je ležalo mrtvo truplo Sindibadovo pred lepo Nahar, je dejala:

„Ne sovražim te več, o Sindibad!“ —

Vedi, o Asram, to je povest, ki jo izroča tvojemu srcu rod Adšama po Dubanu, modrecu.«

Ko je Duban prenehal, je zrl Asram temno in molčal. Modrec pa je povzel besedo:

»V prilikah sporoča ljudstvo Adšama težo svojega srca, da ne pade nate sila večnožive iskre. Zvezde padajo, usuznjeni rodovi ne padajo. Vsak dan enkrat je zopet poldan in pride solnce. Stori, da ne boš velik po svoji moči, ampak po plemenitosti in modrosti. Modrost pa ljubi mir in ljubezen, o Asram.

Tvoj suženj je govoril, o kralj. Sodi ga po svoji milosti, usmrti ga po svoji razsodnosti!«

Dejal pa je Asram: »Vstani, Duban! Sedi in kraljuj z menoj! Vzemi od ljudi in blaga dežele Adšam, karkoli hočeš in stori po modrosti.«

Dvor je zavriskal, mesto je zvedelo v hipu, sli so šli po deželi: »Blagor! Modrec nam vlada!«

Duban pa je pel, poljubovaje prah Asramovih nog:

»Nova doba je nastopila, ne krvi, ampak cvetja. Vriskajte, ki ste ostali živi!

Najmočnejši kralj si! Tvoja velikost se ne meri od Vzhoda do Zapada, ampak v globino src.

Najbolj blagor tistemu, ki ga časte in hvalijo usta premagancev, o Asram!«

Zapuščena.

V kamrico mojo je mrežica pala,
mrežica, ki jo Marija je stkala,
ko je zibala sinčka Jezusa.

Po rožicah bledih tajnost hodi,
v srcecu mojem skrivnost blodi,
skrivnost Marije in Jezusa.

Prinesel je kapljice krvi šumeče
dih južnega vetra v naglje rdeče —
moje srce je žalostno!

Moje ubogo telo skrivnosti nosi,
moje ubogo srce milosti prosi,
moje srce prežalostno!...

France Bevk.